

David Konečný o sobě říká, že na volejbal málo vyrostl a musí svůj handicap dohánět dřinou a posilovnou. Také tvrdí, že není ideálním prototypem sportovce. Zapomíná ale sdělit, že patří k nejvýraznějším postavám evropského volejbalu poslední dekády. Ve francouzském Tours se stal legendou, v pětatřiceti se vrátil domů, aby si s touhou po dalším úspěchu užíval volejbal na Kladně.

VYHLEDÁVÁM INDIVIDUÁLNÍ PŘÍSTUP

TEXT: JIŘÍ NIKODÝM

Začátky v Letovicích u Pavla Matouška

„Volejbal mě zaujal někdy ve druhé nebo třetí třídě. Tréninky vedl Pavel Matoušek, který byl mladý a plný nadšení. Volejbal nás se starším bráchou bavil, ale měli jsme oba brýle a ostatní se nám posmívali. Občas jsme proto měli tendenci právě kvůli posměchu na volejbal nechodit. Pavel ale o nás nechtěl přijít, a tak nás uplácel čokoládou Milena. Sice to není úplně správný způsob, ale nám se líbil. Pavel, kterému jsme už jako děti tykaly, uměl dát dohromady fajn partu, a hlavně dal každému šanci, aby si zahrál. Byl to přesně ten trenér, který nechtěl za každou cenu o víkend vyhrát zápas, ale aby si každý mohl zápas užít. I tak jsme ale měli s bráchou období, kdy jsme s tím chtěli seknout. Bylo to někdy kolem třinácti, kdy jsme přicházeli do jalo- vých let. Ale Pavel přišel k nám domů, abychom to nedělali a hráli dál. Měl málo volejbalistů a potřeboval nás. Přesvědčil nás i naše rodiče a my pokračovali, za což jsem mu vděčný.“

Přechod do Ostravy

„Až do počátků dospělosti mě nikdy nenapadlo, že bych se mohl volejbalem živit. Hráli jsme

v Letovicích národní ligu dorostu a v ní si mě a Ondry Hökla všimli trenéři z Vítkovic, které právě do této soutěže sestoupily. Nabídlí nám, ať to zkusíme na sportovní gymnázium, a tak jsme jeli dělat talentovky a přijímačky. Protože jsme byli z větší dálky, tak jsme oboje dělali jako jediní v jeden den. Vzali nás, a i když se to našim moc nelíbilo, začali jsme chodit v Ostravě na gympl a ve škole pod trenérem Mičkou hrát volejbal na vyšší úrovni. O vrcholovém volejbale jsem nic netušil. Jednou kluci řekli, že půjdeme na extraligu, a pro mě to byla úplná novinka. Jména jako Zedník mi nic neřkala. Nejprve nás trénoval Otakar Oršanský, který byl strašně hodný, ale dokázal nás i neskutečně seřvat. Myslel to však vždycky dobře. Pak nás vedl Jan Kaper a hodně mi pomohl, protože mi odstranil několik špatných návyků. Velice dbal na to, abych věci dělal technicky správně. Po něm jsme pak měli trenéry Věnomíra Mertu a Karla Procházku, kteří vyznávali takový ten ruský styl. Neustále na nás řvali, křičeli a nepamatují si nikoho, kdo by aspoň jednou za trénink nebyl seřvaný. S nimi jsme ani nedělali moc volejbalu, pořád jsme běhali sprinty, lajny a podobně.“

DAVID KONEČNÝ

Narozen: 10. 10. 1982

→ **Profese:** volejbalový univerzál

→ **Výška, váha:** 193 cm, 95 kg

→ **Hráčská kariéra:** Ostrava (2000-08), Tours (2008-17), Kladno (2018-?)

→ **Úspěchy:** vítěz Poháru CEV (2017), 5x vítěz francouzské ligy (2010, 2012, 2013, 2014, 2015), 6x vítěz Francouzského poháru (2009, 2010, 2011, 2013, 2014, 2015), vítěz české ligy (2006)

FOTO SPORT: MICHAL BERÁNEK

Posun do áčka Ostravy

„Do áčka jsem se dostal už v sedmnácti, kdy si mě vytáhl Jaroslav Tomáš. Skvělý trenér, který mi strašně věřil. Tehdy jsem to tak nevnímал, ale teď vidím, že mi opravdu hodně věřil. Rovnýma nohama jsem skočil do extraligy, protože se zranil Tomáš Zedník a do hry jsem musel buď já, nebo jeden dvacetiletý kluk. Nakonec jsem hrál já a zkusil jsem si i play off, v němž jsme ve čtvrtfinále přešli přes Pernštejn. S trenérem Tomášem jsme pořád dělali volejbalové věci a tréninky nás bavily. Někdy kolem osmnácti let mě strašně nakoplo, když jsem na jednom

tréninku zaslechl, jak Jaroslav Tomáš říkal svojí manželce Svatavě, že rostu pro národák. Ale je zajímavé, že pak jsem asi tři roky nehrál, protože na pozici příhrávajícího smečaře válel Kuba Zvolánek a přes něj se do sestavy dostat nedalo. Až když se Kuba posunul na smečaře, začal jsem dostávat prostor, v Ostravě jsem v sezoně 2005/06 vyhrál extraligu a zahrál si s úspěchem Ligu mistrů, v níž jsme postoupili do play off.“

Přestup do Francie

„V Tours mě v prvních letech vedl bývalý francouzský reprezentant Eric Ngapeth. Trénovali jsme míň než v Čechách, ale s větší intenzitou a ve větším nasazení. Ngapeth určitě nebyl špatný trenér, ale vždycky jsem brzy věděl, jaký trénink budeme mít v pátek před víkendovým zápasem. Bylo to pořád stejné, stereotypní a nudné. Když jsme se po třech letech bavili o prodloužení smlouvy, řekl jsem, že chci jít pryč, protože mě to pod Ngapethem nebaví. Nebylo to nic osobního, ale tak jsem to cítil. Nechtěl pod ním hrát ani libero a oni nám řekli, že v další sezoně s ním už nepočítají. Ngapeth mi pak v noci poslal ostrou sms, že jsem ho vyhodil. Pak jsme si to ale vyjasnili a dnes spolu normálně komunikujeme.“

Skvělé časy pod Mauriciem Paesem

„Po Ngapethovi přišel z Paříže Brazilec Mauricio Paes a s ním jsem prožil parádní roky. Dokázal zlepšit mou hru i hru celého týmu. Měl skvělé přípravy na zápas. Nikdo nás nepřipravil lépe než on. Před každým utkáním jsme dostali napsanou přípravu tak dlouhou, že se skoro nedala přečíst. Volejbalem žil každou vteřinou. Uměl udělat i takovou věc, že jsme začali trénink, viděl, že se nikomu nedaří a trénink nemá tu správnou šťávu. Tak třeba po dvaceti minutách řekl stop, končíme, běžte domů, dneska to nemá cenu. Každý pak měl o čem přemýšlet, druhý den jsme přišli a všechno klapalo. Oceňoval jsem u něho i individuální přístup. Já se svými 193 cm jsem výškový deficit musel vždycky nějak dohánět. Hodně jsem makal v posilovně, což platí dodneška. Bylo pro mě užitečnější dát si místo padesáti podání třeba deset a jít posilovat. Věděl jsem, že musím být fyzicky silný. A Paes mi umožnil, abych trénoval trochu jinak než zbytek týmu. Dal jsem si tedy pár volejbalových věcí a šel v hale nahoru do posilovny, kam na mě všichni viděli. Víím, že není obvyklé, aby

jeden hráč měl podobně individuální přípravu. Ale měl jsem už v týmu nějaké postavení a všichni věděli, že jim to vrátím na hřišti v zápasech."

Sprostý Vítal Heynen

„S Belgičanem Vitalem Heynenem, který přišel uprostřed sezony, když skončil Paes, jsme si nerozuměli. Nejen já, všichni hráči. Neustále na hráče řval, nadával jim a urážel je. Navíc sprostě. Tohle se nikomu nelíbilo. Mladší hráče šíleně deptal a ti se pak báli něco udělat. Se mnou byl v Tours Adam Bartoš, který si s ním taky hodně vytrpěl. S Heynenem tým nefungoval a našťastí mu vedení neprodloovalo smlouvu, protože to se vážně nedalo vydržet.“

S Giampaolem Medeiem pro Pohár CEV

„Ital Medei měl jako všichni Italové precizně propracovanou hru a taktiku. Volejbal mě s ním bavil a taky se jeho kvalita projevila, když jsme před rokem vyhráli Pohár CEV, což byl pro nás mimořádný úspěch. S Tours jsme vyhráli pětkrát ligu, trofej z Poháru CEV byla krásný zážitek na závěr mého tamního působení.“

Kladno a Milan Fortuník

„Když jsem se po devíti letech vracel domů, podepsal jsem v lednu 2018 smlouvu

s Kladnem. Důležitá byla v mém rozhodování osoba trenéra Milana Fortuníka. Pod ním si na Kladně volejbal strašně užívám a hrozně mě baví. On je v podstatě neustále neskutečně pozitivní člověk. S Petrem Klárem mají rozdělené role. Petr více vede tréninky a přípravu, Milan je víc kouč. Během utkání je pozitivní, a i když nám důrazně řekne, co děláme špatně, rychle se zase dívá na věci pozitivně.“

Reprezentace

„V národním týmu jsem zažil hned několik trenérů. Zdeněk Haník je člověk s velkým rozhledem a mám ho rád, ale někdy to na mě bylo moc složité. S Janem Svobodou a Milanem Hadravou jsem zažil skvělou pohodu na mistrovství světa v roce 2010, kde se nám i dařilo. Se Stewartem Bernardem to moc nefungovalo. On by byl podle mě super trenér pro mládež. My jsme pod ním měli nekonečně dlouhé tréninky, třeba i dvakrát denně po třech hodinách, což nikoho nebavilo.“

Očekávání od trenéra

„Pro mě je důležité, aby mi trenér rozuměl a chápal, co jako hráč potřebuji, a přistupoval ke mně individuálně.“

„Brazilský trenér Paes mi umožnil, abych trénoval trochu jinak než zbytek týmu.“